

[Poul Møller.]

Man har dernæst fremhævet, at skattereformen nærmest var en slags bluff, fordi den foregav en skattelettelse uden at give den. Jeg ved egentlig ikke, hvem der har foregivet, at skattereformen skulle betyde en generel skattelettelse. Ved gennemlæsning af den højtærede finansministers taler i de sidste års tid har jeg intet fundet, som kan berettigge en sådan kritik. Det er gang på gang i de sidste år af regeringspartierne blevet fremholdt, at en generel skattelettelse ikke vil kunne fremkalde, medmindre man reducerer statens udgifter. Senest har vi her i salen drøftet dette i forbindelse med regeringens forslag om afvikling af tilskudsordningerne i forbindelse med skattelettelser.

Jeg er naturligvis ikke ukendt med, at der er mange borgere, der er gået rundt i den tro, at en skattereform netop ville medføre en lettelse for dem; for alle føler sig særlig hårdt behandlet, og alle føler, at naboen er særlig mildt behandlet. Ved nærmere eftertanke har dog vist de fleste gjort sig klart, at ved en skattereform kan man omlægge beskatningen, omlægge byrden af beskatningen, men man kan ikke reducere den samlede skattebyrde ved at lave om på skattelovgivningen. Det lader sig nu engang kun gøre ved at reducere udgifterne, og hvis socialdemokratiet vil være med her, tror jeg, jeg kan love partiet al mulig støtte også fra mit parti. Fremfor at kritisere regeringen, fordi den ikke er i stand til at hekse og altså fjerne udgifter ved at lave om på paragrafferne i skattelovgivningen, synes jeg, den fortjener ros, fordi den ved sine forslag har gjort dette ganske klart for offentligheden.

Den samlede skattebyrde i henhold til det nu fremsatte forslag afhænger af statens udgifter på det tidspunkt, da dette forslag bliver realiseret, og ikke af de nuværende statsudgifter. Regeringen kunne derfor med en vis ret have undladt overhovedet at forelægge nogen udskrivningsskala. Det ville måske være det rigtigste ud fra det synspunkt, at man ikke kender statens udgifter, når forslaget bliver realiseret, men man har netop villet være ærlig, man har netop villet bringe det ind i realiteternes verden og siger, at med den nuværende udgiftsbyrde må man gribe til den udgiftsskala, som er nævnt i lovforslagets § 40. Hvis man gennemfører regeringens nu forelagte plan om en afvikling af tilskudsordningerne, er det

naturligvis klart, at den skatteskala, der fremgår af dette resultat af det høje tings arbejde, må rettes ind i skattereformforslagets udskrivningsskala, således at den skattelettelse, der kan gennemføres i dette forår, også indgår i udskrivningsskalaen i skattereformforslaget; men så længe regeringen ikke i dette eller det andet høje ting har fået held i sine bestræbelser for at presse udgifterne ned, må den naturligvis ved fastsættelsen af skatteudskrivningen tage hensyn til de bevilgede udgifter og ikke til de udgifter, man kunne ønske anderledes.

Man har hævdet, at lovforslaget havde social slagside. Det ærede medlem hr. Hans Knudsen var meget inde på dette i sin tale, og det ærede medlem har særlig her kritiseret lettelsen af formueskatten. Dette spørgsmål skal jeg vende tilbage til, men med hensyn til den sociale slagside i indkomstbeskatningen skal jeg gøre nogle bemærkninger nu.

Man har fra socialdemokratiets side flere gange været inde på den tanke, og forhenværende finansminister Kampmann har ligeledes luftet den, at alle indkomster under 6 000 kr. skulle være fritaget for statskat. Det var muligvis det samme synspunkt, det ærede medlem hr. Hans Knudsen gjorde sig til talsmand for, da han sagde, at et eksistensminimum skulle fritages for beskatningen, og så skulle man have progressiv beskatning over dette eksistensminimum. Man har altså hævdet, at 6 000 kr. skulle være statskattegrænsen ud fra, om jeg så må sige, rationaliseringshensyn og et socialt synspunkt.

Hvad nu det første angår, selve rationaliseringssynspunktet, så forekommer det mig vanskeligt at forstå, hvorfor rationaliseringshensyn skulle føre til dette resultat. Selvfølgelig bliver opkrævningsbesværet mindre med færre skatteydere, men da kommunerne ikke kan give afkald på skatteborgerne under 6 000 kr., og da børnetilskuddene skal udbetales disse skatteydere under 6 000 kr., må det dog vist erkendes, at der ikke er meget hold i synspunktet om rationalisering. Hertil kommer, at selvangivelse må kræves, og kontrol må naturligvis også gennemføres for at se, om disse indtægter ligger over eller under 6 000 kr., og om de pågældende ikke unddrager sig bestatning.

Men sociale hensyn da? Kan man virkelig forlange, at en person med under 6 000 kr. i skattepligtig indkomst skal betale skat til